

GERGELY ÁGNES

Altatás után

*Mikor a dzsungel mélyi álom
átér a tekergő liánon,
és mert kitölti a tudattalan,
ideje, titka sincs, csak útja van,
csak útja van, és az is úttalan,
kifosztott fénysáv, és boldogtalan,
szótlan erősség, úgy őrzi a mát,
mint halott kicsinyét az elefánt,
álmom és álmom lassan összenyit,
egymásba csúszik tér felett a sík,
lenn kanyarog felhő és aljnövényzet,
mint harsona, a fénytelen enyészet
valamit szól, jövendöl, eltalál,
nincs végítélet, most még nincs halál,
most még lüktető rangja van a sebnek,
a sebes ágak még egyenesednek,
a fatörzs roppan, roppanni való,
lehet árbochrúd, felhőkarcoló,
hat hét, egy ezredév, és visszaállt
az idő, és a kifosztott halált
elemészti a titok, hogy a fény
átüt egyre a liánok helyén,
és nem ködli le, most még, a sötét
az elefántok emlékezetét.*